

Hana Hindráková
AFRICKÉ NOCI

Hana Hindráková

AFRICKÉ NOCI

 Africké příběhy

Hana Hindráková
Africké noci

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Hana Hindráková, 2026
Illustrations Jan Filip, 2026
Cover Tomáš Řízek, 2026

ISBN 978-80-909740-0-5

*Hlavním partnerem této knihy je město
Mníšek pod Brdy.*

Věnováno památce Kennedyho Onyanga.

*Mladým lidem generace Z,
kteří položili své životy za to,
aby se Keňa stala lepším místem pro život.*

*Inspirováno skutečnými událostmi v Keni
roku 2024 a 2025.*

*Jména osob, míst a některé okolnosti
byly změněny.*

*„Chci říct, že jsi mi chyběl. Každou minutu.
A tak to u psaní chodí. Můžeš si udržet to,
cos ztratil. Udělala jsem to a napsala knihu.“*

Část dialogu z filmu Planeta Osamělých srdcí

Na jaře 2024 zasáhly Keňu po týdnech intenzivních deštů ničivé bleskové povodně. Přestože jsou tamní obyvatelé v tomto období na déšť zvyklí, tohle bylo jiné. Nečekané. Drtivé. Mnoho lidí přišlo nejen o střechu nad hlavou, ale i o život. Bohužel, toho osudného roku to nebyla jediná tragédie.

Na začátku června, když voda konečně ustoupila, zaplavila ulice nová vlna – vlna protestů. Generace Z vyšla do ulic a hlasitě vyjádřila nespokojenost s politikou prezidenta. Pokojné demonstrace ale brzy proměnili v chaos lidé najatí vládou, kteří rabovali, ničili a zabíjeli, aby vytvořili záminku pro krvavé potlačení protestů. Do davu demonstrantů se střílelo. A znovu umírali lidé.

Počet mrtvých uváděných vládou byl výrazně nižší než ve skutečnosti. Lidé, kteří se nebáli veřejně hovořit proti prezidentovi, začali mizet. Někdy jejich těla, pečlivě zabalená a svázaná, vyplavila řeka. Náhodní kolemjdoucí pak stáli mlčky se zatajeným dechem na jejím břehu a věděli, že příště to může být někdo z nich.

PROLOG

Červenec 2024

Centrum Nairobi, Keňa

„*Kariuki must go! Kariuki must go!* Kariuki musí odejít! Kariuki musí odejít!“ skandoval dav mladých lidí procházejících po hlavní nairobské třídě. Řvali do megafonů. Hvízdali. Pískali. Vyskakovali v rytmu slov.

Stejně jako mnoho dalších protestujících i muž ve žlutém tričku křičel a mával nad hlavou keňskou vlajkou. „*Kariuki must go! Kariuki musí odejít!*“

Ještě před několika lety bydlel v pěkné čtvrti Milimani a o práci neměl nouzi. Teď přežíval ze dne na den v plechové boudě v jednom z nejubožejších nairobských slumů a prezident Kariuki se chystal zvýšit daně na základní věci jako olej nebo chleba. Zatímco chudí lidé byli čím dál chudší, prezident dával okázale najevo své bohatství. Proto se generace Z přihlásila o slovo. Nekontrolovatelná nezaměstnanost, zvyšující se daně a vysoké životní náklady vyhnaly mladé Keňany do ulic.

Our voices are our weapons, we will not be silenced, naše hlasy jsou našimi zbraněmi, nenecháme se umlčet, říkal plakát dvojice mladých mužů. Jeden si nasadil na oči růžové lyžařské brýle a druhý měl přes obličej světlemodrou lékařskou roušku a transparentem divoce máchal nad hlavou. Dav se rozrůstal a zaplnil celou hlavní třídu lemovanou obchody. Kolem rozčíleně troubili řidiči dodávek *matatu*, protože neměli kudy projet.

We have no fear!! We are Generation Z!! Nemáme strach!! Jsme generace Z!! To stálo na plakátu, kterým mával nad hlavou mladík v černé mikině a stejnobarevné vlněné čepici. V ústech držel píšťalku

zavěšenou na provázku kolem krku a pískal. Z očí mu vyzařovalo odhodlání. Touha po změně. Vztek na současnou vládu.

Dav stál na místě a skandoval. „*Kariuki must go!* Kariuki musí odejít!“ křičel muž tak hlasitě, jak dokázal. Nebylo jiné cesty. Pokud by Kariuki zůstal prezidentem, bylo by to pro něj peklo. Keňští politici byli vždycky zkorumpovaní, ale Kariuki je všechny předčil.

Vtom se ozvalo několik výstřelů a lidé začali vyděšeně utíkat. Muž ve žlutém tričku s hrůzou v očích sledoval, jak se jeden z mladíků držících plakát zhroutil k zemi a vedle něj se rozlévala krev. Ještě dýchal a vydával zoufalé zvuky.

Když si muž všiml, že se k němu blíží policista s helmou na hlavě, s plynovou maskou na obličeji a s kalašnikovem v ruce, na nic nečekal a rozběhl se pryč. Jenomže policistů se zbraněmi přibývalo. A stejně tak zraněných.

Najednou za sebou zaslechl zvuk motoru a kolem se začal šířit oblak růžového plynu. Zaštípalo ho v očích. Nic neviděl. Nemohl dýchat. Ucítil, jak mu někdo zezadu podrazil nohy. Upadl a čísi bota se mu bolestně zaryla do hrudníku. Prasklo mu žebro. To bylo poslední, co vnímal.

1. KAPITOLA

Rok 2023

Mníšek pod Brdy, Česká republika

Rozednívalo se. Ještě před týdnem byl krásný podzim, takový, jaký člověku vykouzlí úsměv na tváři, ale teď mžilo, bylo chladno a sychravo, což ještě zhoršovalo už tak špatnou Gabrielinu náladu.

Právě pospíchala do knihovny, ve které pracovala patnáct let. Svoji práci milovala. Už na základní škole měla jasno v tom, že chce jít na knihovnickou školu, protože knihy a čtení odjakživa zbožňovala. Jenomže rodiče ji tehdy přesvědčili, že knihovnice jsou špatně placené, navíc že takových pracovních míst není tolik, a jako alternativu jí poradili střední zdravotnickou školu. *Zdravotních sester je málo, ty budou potřeba pořád*, říkal jí tehdy její táta, který už s tím měl spoustu zkušeností. *A kdybys ještě pořád chtěla do té tvé vysněné Afriky, jako zdravotní sestra budeš mít určitě větší šanci než z pozice knihovnice*. Její táta velmi dobře věděl, na jakou strunu zahrát, protože k Africe tíhla už od malička. Jednou jí vyprávěl, že její oblíbenou hračkou byl látkový černoušek. Dokonce našel fotku, na které jako tříletá sedí vedle hadrové figurky a zamilovaně se na ni dívá.

A tak se nechala přesvědčit. Po škole si našla práci v jedné pražské nemocnici na dětské onkologii a vydržela tam pět let. Dlouhých pět let se dívala do očí umírajícím dětem a jejich zoufalým rodičům, kteří pro ně nemohli udělat nic jiného než je v nejtěžších chvílích držet za ruku. Zažila tolik bezmoci jako málokdo. Nakonec úplně vyhořela a se zdravotnictvím nechtěla už mít nic společného. Navíc se zařekla, že nikdy nebude mít děti. Nedovedla si představit, že by v roli

rodiče zvládla něco takového, na co se dennodenně dívala. Byla to jedna z věcí, ve kterých měla v životě zcela jasno a byla si jistá, že už se to nikdy nezmění.

Když dala v nemocnici výpověď, shodou okolností se seznámila s Lubou Koldou, a o několik měsíců později s ním odletěla do Afriky. Tam létala posledních jedenáct let téměř každý rok, jen ten nejhorší covidový vynechala.

Když po návratu z Afriky řešila, co bude dělat dál, knihovna v Mníšku pod Brdy právě hledala knihovnici, a tak se přihlásila do výběrového řízení. Nakonec ho i vyhrála. Časem si doplnila potřebné vzdělání prostřednictvím několika kurzů. Nechtěla přijít o práci, která jí dávala smysl a naplňovala ji.

Navíc teď pro ni znamenala únik od černých myšlenek, které ji neustále pronásledovaly. Bylo jí smutno, protože pořád myslela na Davida. Bývalého tanečního partnera. Přítele. Velkou lásku.

Všechny její myšlenky se točily kolem něj a vzpomínek na krásné chvíle, které spolu zažili. Tolik toužila být s ním. Držet ho za ruku. Objímat se. Milovat se. Anebo prostě jenom sedět vedle něj, mlčky vnímat jeho přítomnost a poslouchat jeho dech. Jenomže nic z toho už nebyla realita. Přestože se jí zdálo, že v sobě navzájem našli spřízněné duše, nakonec to všechno vyšumělo.

Když spolu byli v červenci v Keni, tak jí sliboval, že nenechá jejich vztah vyhasnout, že bude pečovat o jiskru, která tam mezi nimi vzplála, a rozdmýchá z ní oheň.

Jenomže potom se to začalo kazit. Týden po návratu byl David ještě naladěný na „keňský režim“,

a dokonce za ní dvakrát přijel. Dvakrát během sedmi dní. Hned nato odjel s tanečnicí na soustředění a poté na další a na další. Každý den Gabriele psal přes WhatsApp a posílal jí srdíčka. Bylo to pro ni těžké. Jeho zprávy ji těšily, ale také bolely. Byla ráda, že na ni myslí, ale zároveň ho chtěla mít vedle sebe, ne jenom v online podobě. Chápala, že srpen měl prostě den po dni naplánovaný, protože nepočítal s tím, že by se do Gabriely zamiloval. Těšila se, že od září se to změní. Sliboval, že si na ni i na tanec s ní udělá víc času, že budou spolu chodit tančit do prázdných sálů, které mu pronajímalo město a kde po odpolednech trénoval s dětmi, aby je připravil na výkonnostní soutěže. Moc se těšila, protože tanec s ním pro ni hodně znamenal. Byly to chvíle štěstí. Radosti. Naplnění. Nebo jí to alespoň tak připadalo. David to zřejmě cítil jinak.

Proč se jí jenom ozýval na ten prokletý inzerát? S nikým jiným takové splnutí v tanci ještě nezažila. Hned ze začátku se domluvili, že budou tančit jen pro radost, ne pro ostatní, ne pro soutěže. To se jí líbilo. Měla za sebou několik let závodního tancování s ambiciózním partnerem, který ji neustále sekýroval a říkal, co dělá špatně, a nakonec z toho místo tance bylo technické cvičení, z něhož se vytratila veškerá radost. Ta se jí do tance vrátila až s Davidem a jejich prvním setkáním. Mile ji překvapilo, že se jí na inzerát ozval sám majitel a trenér taneční školy v jedné osobě. Jí, která tančila v seniorech ve výkonnostní třídě C. Navíc si i báječně rozuměli. Jen to k sobě měli daleko, ale pro ni nebyl problém popojet směrem k němu a on někdy zase popojel směrem k ní.

Jenomže dny utíkaly a David se o společném setkání nezmínil ani slovem. Když to Gabriela dvakrát nadhodila, neodpověděl. Ještě pár týdnů zpátky ji ujišťoval, že ani jemu by nevyhovoval esemeskový vztah, a teď se jí zdálo, že právě to on chce.

Gabriela si těžko připouštěla, že David o ni nestojí. Přinejmenším ne tak, jako ona o něj. Nakonec to riskla a poslala mu zprávu:

Napsala jsem ti takových možností, a stejně to bylo úplně k ničemu. Tohle už je fakt moc na sílu. Tak co kdybychom se předběžně domluvili na únor, až ti skončí taneční a nebude tolik soutěží. Co myslíš? A upřesnit si to můžeme na začátku února.

Když tu zprávu předchozí večer odesílala, třásly se jí prsty. Tolik si přála, aby odpověděl, že tak dlouho bez ní nevydrží, že si to nějak zařídí, aby se mohli vidět. Věděla, že kdyby opravdu chtěl, tak by to šlo.

Jeho odpověď jí vyrazila dech.

OK.

Prostě OK. Nic víc než dvě neosobní písmenka sestavená ve stejně neosobním slově.

Tak se měj hezky, napsala, zatímco jí po tvářích stékaly slzy. Předtím měla alespoň nějakou naději, teď už neměla žádnou. David o ni prostě nestojí a ona se naprosto zbytečně zesměšnila a shodila. Otevřeně mu dala najevo svoje city a touhy, a on je pošlapal. Neměla to dělat. Měla to všechno uzamknout někde hluboko v sobě a nenechat to proniknout na povrch. Měla to v sobě zadusit. A přesně to udělá.

Před lety doufala, že ve čtyřiceti letech už nebude brát milostné karamboly tak vážně a že zůstane nad věcí, ale postupem času bohužel zjistila, že

věk u toho nehraje žádnou roli. Alespoň v jejím případě.

Ponořená v myšlenkách došla k dvoupatrové, žlutě omítnuté vilce se zahradou naproti zdravotnímu středisku. Když vyšla schody a odemkla dveře, hned jí přiběhla naproti mourovatá kočka s bílým břískem a bílými tlapkami.

Gabriela se k ní sehnula a podrbala ji za ouškem. „Dobré ráno, *Afriko*.“

Afrika byla taková erární knihovnická kočka, mazlíček, kvůli kterému tam chodila spousta lidí, kteří by se do knihovny jinak nevydali. Když se kolegyně z okolních knihoven Gabriely ptaly, jak to dělá, že má takových čtenářek a čtenářů, s úsměvem jim doporučila pořídit si kočku. To byl ten nejlepší marketing. Nejen pro to, jak tam přitáhnout děti, ale i dospělé a osamělé seniory, kteří by jinak našli spoustu důvodů, proč neopustit bezpečí svého domova. Za *Afrikou* chodili tajně dokonce i alergici.

Když ji Gabriela podrbala i za druhým ouškem, *Afrika* zavrňela blahem. „Pojď, přinesla jsem ti něco dobrého,“ řekla a rozsvítila světlo. Knihy v tmavě hnědých dřevěných regálech osvítila zářivka.

Gabriela vytáhla z africké látkové tašky přes rameno plastový box s víčkem, a když ho otevřela, *Afrika* se vrhla na pečené hovězí maso dřív, než ho stihla Gabriela přesypat do její misky, a mlsně se pustila do jídla.

Gabriela si sedla ke knihovnickému pultíku, zapnula počítač a prošla si příchozí e-mailové zprávy, které se většinou týkaly žádostí o prodloužení vypůjčených knih. Byla tak zabraná do práce a do svých

pochmurných myšlenek, že si ani nevšimla pana Horáčka, který právě přišel.

„Ahoj, ty holka chlupatá!“ vykřikl radostně.

V ten moment jí zatrnulo tak, že se skoro zapomněla nadechnout.

Zvedla oči od počítače a uviděla, jak si starý pán hraje s *Afrikou*.

Proboha, už jsem z Davida tak mimo, že jsem si málem myslela, že to patřilo mně, prolétlo jí pobaveně hlavou.

Když se pan Horáček dostatečně pomazlil s *Afrikou*, obrátil se na Gabrielu: „Paní knihovnice, něco jsem vám přinesl pro ty vaše černoušky. Kdybyste teda zase příští rok letěla do Afriky. A pokud ne, tak prostě nějaký další,“ řekl a vyskládal před ni na knihovnický pultík několik krabiček pastelek. „Kupoval jsem to pro vnoučata, ale to víte, ta mají všeho dost a nestojí o to. Bohužel ani o mě,“ dodal smutně.

„To jste hodný,“ usmála se na něj a dala pastelky do krabice k pyžámkům se zvířátky od jedné ze čtenářek. Přestože o pomoci Afriky měla Gabriela velké pochyby a máloco by podpořila, za projekt Centra pro děti ulice, které vedl Keňan Evans Ngara, by dala ruku do ohně, a tak přestože sama nic nekupovala, nebránila se předání pár věcí, které jí donesli lidé do knihovny. S Evansem ji seznámil její náhradní táta Luba. Evans byl všemi odepisované dítě ulice, kterému se podařilo z té mizérie dostat a teď měl vlastní centrum, kde se staral o víc než stovku kluků, kteří by byli jinak vydaní napospas ulici.

Vzpomínka na Lubu ji zahřála u srdce. Znamenal pro ni hodně. Přestože byl téměř o dvacet let starší,

výborně si rozuměli. Seznámili se před lety na africkém festivalu *V rytmu bubnů* a posléze se domluvili na společném cestování do Afriky. Byla to jedna z nejlepších, nejpohodovějších a také nejzábavnějších cest, které zažila. Pro Lubu nic nebylo problém, všechno bral tak, jak to přišlo. A stejně jako ona se do Afriky bláznivě zamiloval. Díky němu se podívala na místa, kam by se běžně nedostala. Jeho srdcovou záležitostí byl ostrov Rusinga na Viktoriině jezeře a jeho pohostinní obyvatelé.

Nejradši by Lubovi zavolala a svěřila se mu se svým trápením ohledně Davida, jenomže přesně věděla, co by jí na to odpověděl. *Broučku, jsi krásná, sebevědomá a úspěšná žena. To muži se tě musí doprošovat, aby sis na ně udělala čas, ne obráceně.*

Gabriela věděla, že první dny si bude prostě muset odtrpět a potom se to začne zlepšovat. Přece jen už za sebou několik zklamání v lásce měla.

Chudinská čtvrť Mathare, Nairobi, Keňa

Do školní učebny pronikaly oknem teplé sluneční paprsky a nasvěcovaly Timothyho kresbu nosorožce na savaně. Přestože ho nikdy na vlastní oči neviděl a jeho podobu znal jenom z učebnice, dokonale ho vystihl. Když byla kresba hotová, vpravo dole ji podepsal svým uměleckým jménem TIM.

„Výborně,“ pochválil ho jeho učitel Josh Otieno a poradil mu, co by na kresbě ještě vylepšil.

Timothy ho měl rád a naslouchal mu. Ve dvanácti letech viděl svou budoucnost jasně. Chtěl se stát

uznávaným malířem. Život v keňské čtvrti Mathare ho naučil, že do klína mu samo nikdy nic nespadne, a tak se snažil, co mohl.

Na konci hodiny měl výkres hotový.

„Time, jdeš domů?“ zeptal se ho jeho spolužák John Owuor, se kterým se přátelil už od první třídy. Bydleli nedaleko sebe.

„Jasně,“ usmál se na něj. Když si dával na záda školní tašku, zavolał na něj učitel:

„Můžeš na chvíli?“

Ucítil, jak se mu stáhl žaludek. Nicméně přikývl a houkl směrem k Johnovi: „Brácho, počkáš na mě venku?“

„Jo,“ pokýval hlavou a odešel ze třídy.

Timothy s učitelem osaměl. Neměl z toho dobrý pocit, bál se, že něco provedl. Nestávalo se často, že by chtěl učitel s někým z žáků mluvit o samotě.

„Ještě se na chvíli posaď,“ požádal ho učitel.

Chlapec opatrně usedl na židli a sklopil hlavu.

„Timothy, příští rok se v Nairobi koná soutěž pro umělce a jednou z kategorií je malování a kreslení.“

Udiveně se na něho podíval.

„Myslel sis, že tě chci pokárat?“ usmál se.

Stydlivě přikývl.

„Proč? Vždyť patříš mezi nejlepší studenty,“ ujistil ho učitel. „Ale abych se vrátil k tomu, o čem jsem mluvil. Byl bych rád, kdyby ses té soutěže zúčastnil. Brzy proběhne první kolo v naší škole, tebe se týká druhý stupeň. Z toho kola vzejde student, kterého budeme nominovat za naši školu. Poté příští rok v dubnu proběhne v Nairobi celostátní kolo a výherce

poletí v září dva tisíce dvacet čtyři reprezentovat naši zemi na soutěž do Spojených států amerických.“

„A vy si myslíte, že můžu uspět?“ zeptal se nejistě.

Učitel se mu dlouze podíval do očí a potom řekl: „Timothy, jsem přesvědčený, že máš velké předpoklady tu soutěž vyhrát, a to nejen na školní úrovni.“

Překvapením se nezmohl na slovo a zíral na učitele s otevřenými ústy. Jeho údiv se postupně měnil v radost a ta v takovou euforii, že by nejraději začal tančit. Věděl, že první, komu to řekne, bude John a potom jeho maminka, protože oba ho v jeho uměleckém snu velmi podporovali. U jeho matky tomu však nebylo vždycky.

Ze začátku byla dost skeptická, a nepřikládala kreslení důležitost. Když bylo Timothymu šest let a jeho učitel paní Linnet během třídní schůzky upozornil, že má velmi talentované dítě, odpověděla: „Každé dítě kreslí. Co je tak úžasného zrovna na Timmyho kresbě?“

Učitel jí místo odpovědi podal čtvrtku s překrásným obrázkem lva na savaně. Linnet na ni chvíli fascinovaně zírala a potom zakroutila hlavou. „To nemyslíte vážně, že by takhle kreslilo moje dítě.“

„Ale ano, usmál se. Má talent od Boha,“ prohlásil. „Vezměte si tu kresbu domů a zeptejte se na ni syna.“

Tenkrát šla domů jako ve snách. Když otevřela dveře a vešla dovnitř, Timothy si zrovna něco čmáral do svého sešitu. Zvedl hlavu a vesele ji pozdravil. „Ahoj, mami.“

Beze slova před něj na stůl položila obrázek lva.

„Proč máš moji kresbu?“ zeptal se jí.

Dřepla si k němu, vzala jeho obličej do dlaní a dlouze se mu zadívala do očí. „Timmy, teď mi musíš říct pravdu. Tohle jsi opravdu maloval ty?“

„Jo, kreslil jsem to minulý týden ve škole. Tobě se to nelíbí?“ odpověděl, aniž by se na ni přestal dívat.

„Ne, Timmy, právě že je to nádherné a prostě se mi nezdálo, že by to zvládlo nakreslit šestileté dítě.“ Přestože si byla jistá, že jí nelže, potřebovala se přesvědčit na vlastní oči. „Nevadilo by ti nakreslit něco jenom pro mě?“

„Jasně že ne,“ usmál se nadšeně. Ta představa se mu líbila.

Linnet zmizela za závěsem, který odděloval obývací prostor od ložnice, a po chvíli se vrátila se svojí fotografií.

Timothy si ji nejdříve důkladně prohlédl. Potom si ve svém sešitu našel prázdný list papíru a začal malovat.

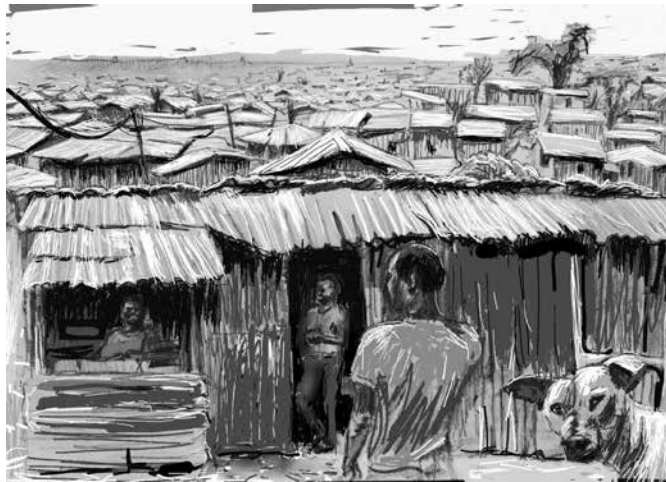
S úžasem v očích sledovala, jak pod jeho rukama ožívá její tvář, a uvědomila si, že její syn má opravdu neuvěřitelný dar.

Mrzelo ji, že mu nemohla zaplatit uměleckou školu, tak se aspoň snažila, aby měl dostatek čtvrtek a nemusel malovat na kartony, které si vyprosil od obchodníků.

2. KAPITOLA

Rok 2023

Chudinská čtvrť Mathare, Nairobi, Keňa

Ode dne, kdy Timothy učitel řekl o umělecké soutěži, trávil veškerý volný čas malováním. Stačily mu pastelky a jedna obyčejná tužka, které opatroval jako největší poklad. Tentokrát chtěl nakreslit portrét svého nejlepšího kamaráda Johna.

Když si ořezával pastelky, ozvalo se zaklepání na dveře. Stál tam John.

„Pojď dál, Tim už na tebe čeká,“ pozvala ho dovnitř Linnet Ochieng, sympatická žena ve středních letech s napletenými copánky svázanými do drdolu na temeni hlavy.

John vešel do malé útulné chatrče se střechou z vlnitého plechu. „*Mambo, bro*, čau brácho,“ pozdravil Tima a tůknul si s ním pěstí. Potom se vedle něj posadil na měkký hnědočerný gauč s geometrickými vzory.

„Než Tim začne, měl by ses posilnit. Dělat model bude určitě náročné,“ usmála se na něj Linnet a položila před něj na stůl spojené plátky světlého toustového chleba namazaného máslem. Vzápětí donesla ještě tmavě červenou plastovou termosku s černým čajem s mlékem, skleněnou misku s třtinovým cukrem a dva umělohmotné zažloutlé hrnky.

„Půjdu za Jayne, ať máte klid,“ řekla klukům, a než odešla za sousedkou, pustila jim jejich oblíbené hiphopové Rádio Ghetto. John ho rád poslouchal a Timovi se při něm dobře malovalo. Některé z textů hiphopových songů ho dokonce inspirovaly při jeho tvorbě. Plánoval, že se s Johnovým portrétem přihlásí do školního kola umělecké soutěže. Zatím mu o tom ale neřekl, protože čekal, jak se mu to podaří.

Mníšek pod Brdy, Česká republika

Deset dní. Ode dne, kdy jí naposledy napsal, už uplynulo deset dní. Dny bez kontaktu jen potvrzovaly její domněnku, že David s ní nechce mít nic společného. Vyškrtnul ji ze svého života stejně rychle, jako ji do něj pustil. Spíš jen nechal nahlédnout. Uvědomovala si, že skutečný David Beránek je zřejmě někdo úplně jiný než pohodový muž, který s ní letěl do Keni. Tam si mohl dovolit být někým jiným. Daleko od všeho, co ho svažovalo. Dusilo. Jen tam se odvázal. Uvolnil se. Užíval si života. A Gabriela pro něj byla jen chvilkovým povyražením. Stejně jako všechno v Keni. Vzrušující mu připadaly i takové situace, které už hraničily s nebezpečím. To se Gabriele nelíbilo, protože tam, kde byl potřeba respekt a pokora, on spatřoval senzaci a dobrodružství.

Gabriela cítila, že se musí pohnout z místa, a tak se domluvila s jedním známým z tanečního klubu, že zajdou do tančírny. Místo toho, aby si tanec užila, všude viděla Davida. Když zahlédla někoho s podobnou postavou a sestřihem, hned si myslela, že je to on. A z waltzu *You Raise Me Up*, který měla s Davidem spojený, ji zabořilo srdce.

Ne, tohle fakt ne, řekla si potom. Přece si nenechám otrávit tanec, který odjakživa miluji. Ale chci zase hledat tanečníka a být na něm závislá? Nechci. V tomhle měla naprosto jasno. Jak tak přemýšlela o tanci, najednou si vzpomněla na kategorii PRO-AM, ve které tančí profesionál s amatérem. *To je nápad!* zaradovala se v duchu. *Když bych tančila s někým výrazně lepším, rychleji bych se zlepšovala, a tím, že bych ho platila, by odpadly neustálé hádky, jestli trénujeme málo, nebo*

hodně. A občas bychom se pro zpestření zúčastnili nějaké soutěže.

Když si další den doma po návratu z práce sedla do křesla a pustila si rádio, zaslechla slova písně *Nina* od Tomáše Kluse, která naprosto vystihovala veškeré její pocity... *Chci ti všechno říct a pak se někam schovat, třeba pochopíš, jak je těžké nemilovat.* Gabriela si však uvědomila, že už mu všechno řekla a že na nic z toho nedostala odpověď.

... A já tu zůstanu, ztracené malířské plátno, třeba se vrátíš, a já nechám se zas napnout... pokračoval ve zpěvu Tomáš Klus.

Aspoň nejsem jediná, kdo takové věci řeší, prolétlo jí hlavou.

Chudinská čtvrť Mathare, Nairobi, Keňa

„Máme hotovo,“ prohlásil Timothy, a ještě kresbu popdepsal vpravo dole svým obvyklým TIM.

John mu nedočkavě vytrhnul kresbu z ruky. „Tak ukaž, chci to vidět.“

„Co myslíš?“ zeptal se napjatě Timothy.

„To jsem fakticky já! Ty jo, brácho, jsi fakt dobej,“ řekl a v jeho hlase zazníval velký obdiv. „Určitě vyhraješ.“

Timovi zajiskřilo v očích. „Chtěl bych bejt malířem.“

„Jsem si jistej, že ti to vyjde,“ pokýval přesvědčeně hlavou John.

Timothy se spokojeně usmál. Nic mu nepřinášelo větší potěšení než se ponořit do světa malování a kreslení. Když držel v ruce tužku nebo pastelku

a tvořil, byl šťastný. Nepotřeboval nic. Soustředil se na každý tah, na každý detail svého modelu a nebylo důležité, jestli ho měl před sebou nebo si ho vybavoval ze své paměti.

Jejich povídání přerušila Linnet, která se právě vrátila od sousedky. „Kluci, víte vůbec, že už je tma? Nemáte hlad?“

„Jé, to je hodin,“ vyjekl John. „Budu muset jít.“

„Co kdyby sis s námi dal večeři a potom bychom tě doprovodili?“ usmála se na něj Linnet.

„To by bylo suprové,“ zazubil se. „Vaše *chapati* miluju!“

Linnet se na něj usmála.

Zatímco připravovala večeři, Timothy zesílil hudbu. „Neprotáhnem si kosti, brácho?“

John bez váhání vyskočil ze sedačky a začal rapovat. Jeho tělo se energicky rozvlnilo v rytmu a jeho ruce kreslily do vzduchu každou slabiku. Znal zpaměti celý text i každou pauzu.

Timothy kýval do rytmu hlavou a smál se.

„Brácho, ty bys měl vystupovat v telce,“ zvolal nadšeně.

Hudba dál pulzovala místností, z kuchyně se linula vůně placek *chapati* a svět venku jako by na chvíli přestal existovat.

Mníšek pod Brdy, Česká republika

Čas pomalu plynul a najednou už to byly tři a půl měsíce od chvíle, kdy se Gabriela s Davidem viděli naposledy. Ze začátku počítala každý den, každý týden

a potom už jenom měsíce. Davidovo jméno jí však neustále rezonovalo v mysli a společně s ním i to, co mezi nimi zůstalo nevyslovené. Jak mohlo něco, co začalo tak nadějně, tak rychle skončit? Bez jediného vysvětlení? Bez jediné věty, co udělala špatně? Neustále nad tím přemýšlela. Jejich poslední setkání bylo přece krásné a zdálo se, že mají před sebou společnou budoucnost.

Jenomže potom, bez jakéhokoliv vysvětlení, začala cítit, že se něco změnilo. Přestože Davidovi navrhovala spoustu termínů, kdy by se mohli vidět, on byl najednou velmi zaneprázdněný. Bohužel po určité době zjistila, že nemá čas jenom na ni.

Když se ho ptala proč, co se stalo, co se děje, dozvěděla se, že se má ptát sebe, protože z jeho strany se nic nezměnilo. Byla z toho zmatená. Zklamáná. Rozčarováná. Proč to hází na ni, když to byl on, kdo se začal chovat jinak? Byl to opravdu ten samý člověk, který jí během dlouhých afrických nocí šeptal, že ne nechá jejich vztah vyhasnout?

Když se zeptala znovu, dozvěděla se, že už to přehání a že David nechápe, proč to stále tak řeší, když se vlastně nic nezměnilo. Mrzelo ji, že mu nestojí ani za odpověď, a postupem času si začala uvědomovat, že se v něm asi pořádně spletla.

Několik měsíců ještě podvědomě čekala, že se jí ozve s rozumnou omluvou a s odpověďmi na její otázky, ale nedočkala se. Později došla k tomu, že už dál čekat nechce, a prostě to v sobě uzavřela.

3. KAPITOLA

Rok 2023

Chudinská čtvrť Mathare, Nairobi, Keňa

Sluneční paprsky rozžhavily plechovou střechu základní školy jako horkou plotnu, a na konci listopadu tak bylo ve třídách téměř nedýchatelno. Na dvoře, kde děti během období sucha trávily přestávky, panovalo také vedro. Hliněná zem s drobnými kameny byla vyhřátá od slunce a stejně tak plot vyrobený z vlnitého plechu natřený béžovou barvou, na kterém byly namalované druhy ovoce a pod nimi napsáno, že se jedná o mango, jablko, banán a avokádo. Vedle na malém oploceném záhonku rostla tmavě zelená *sukuma wiki*.

„Zůstaňte ještě venku,“ požádal děti jeden z učitelů.

„Brácho, nevíš, co se děje?“ šťouchl Timothy do Johna.

Pokrčil rameny a posadil se na zem na své oblíbené místo poblíž plotu, ale neopřel se, aby si nespálil záda. Tim si dřepel vedle něj.

Přišel jejich učitel Josh Otieno a požádal o klid. „Moji milí žáci, ještě než se rozejdete na prázdniny, mám tu pro vás vyhlášení školního kola výtvarné soutěže. První tři z vás postoupí do celostátního kola, a kdo vyhraje, bude reprezentovat naši zemi v Americe.“

Timothy s Johnem si vyměnili napjatý pohled.

Učitel nejprve oznámil výsledky v kategorii ve věku od šesti do deseti let a potom pokračoval: „A teď se dostáváme ke kategorii jedenáct až čtrnáct let.“

Timothy byl tak nervózní, že málem zapomněl dýchat, a očekáváním mu ztuhly čelistní svaly.

Učitel se zatvářil důležitě: „Třetí místo získává Moses Omondi za kresbu žirafy.“

John se na Timothyho povzbudivě podíval a zašeptal: „Brácho, neboj se. Víím, že to máš v kapse.“

Timothy se jen zhluboka nadechl.

„Druhé místo získává Elisabeth Okongo za kresbu nosorožce.“

Timothy si schoval hlavu do dlaní.

„Neboj,“ štouchl do něj jeho kamarád.

„Vždyť vyhrávají samé obrázky zvířat,“ hlesl Timothy.

John mu věnoval překvapený pohled. „A s čím ses tam přihlásil ty, brácho? Myslel jsem, že s tou kresbou nosorožce, co se učiteli tak líbila.“

„Nakonec jsem to změnil,“ vysvětlil.

John nakrčil čelo. „A?“

„Přihlásil jsem se tam s tebou,“ řekl tiše.

John se na kamaráda nechápavě podíval. „Cože?“

Timothy se zlehka ošil. „No, jak jsem tě kreslil u nás doma.“

„Fakticky, brácho?“ rozzářil se John.

„Jo,“ pokýval hlavou.

„Tak to je super,“ vyhrkl hlasitěji, než zamýšlel.

„Kluci, vydržte ještě chvíli v klidu,“ okřikl je učitel a pokračoval: „První místo... a zdůrazňuji, že velmi zaslouženě a porota se na něm bez váhání okamžitě shodla... získává...“

Když se učitel odmlčel, Timothy zadržel dech. Báál se, že kdyby se nadechl, mohl by jméno výherce přeselechnout. Bylo to k nevydržení. Celé tělo se mu chvělo napětím.

„... Timothy Ochieng s kresbou svého spolužáka Johna.“

Timothy s Johnem byli v mžiku na nohách a vesele poskakovali.

„Brácho, říkal jsem ti, že to máš v kapse,“ radoval se John.

„Nemůžu tomu uvěřit,“ smál se Timothy tak, až mu z očí vyhrkly slzy.

„Blahopřeji, Time,“ usmál se na něj Josh Otieno. „Postupuješ do celostátního kola.“

„Ty jo, to je boží!“ Timothy měl úsměv od ucha k uchu a už přemýšlel nad tím, jaký obrázek nakreslí. Malování zbožňoval a bylo pro něj vším. Když byl smutný, maloval. Když měl radost, maloval. Když ho něco bolelo, maloval. Z jeho kreseb se dalo dobře poznat, v jakém emocionálním rozpoložení je vytvořil. Dával do toho srdce. Dával do nich všechno. Možná i proto byly jeho kresby tak výjimečné.

Věděl, že i kdyby se mu v budoucnu nepodařilo žít malováním, stejně by se tomu věnoval dál. Bylo to něco, bez čeho si svůj život nedovedl vůbec představit.

Mníšek pod Brdy, Česká republika

Blížil se sváteční čas. Od doby, kdy Gabriele zemřeli rodiče, neměla Vánoce ráda. Byla vymodlený jedináček. Její maminka nemohla dlouho otěhotnět, a když se jí to konečně podařilo, bylo jí už přes čtyřicet. A Gabrielin táta byl ještě o deset let starší. Měli krásné manželství, nebo to tak alespoň Gabriele připadalo

a podvědomě hledala něco podobného. Nikdy neslyšela rodiče se hádat, nikdy na sebe nebyli hrubí. Naopak se i po spoustě let strávených spolu občas objímali a pokaždé si na přivítanou dali polibek. Jejich smrt nebyla vyústěním nějaké tragické situace, zemřeli prostě stářím. Ale i tak to bylo pro Gabrielu těžké. Naštěstí měla Lubu, který se po tom, co osiřela, stal jejím náhradním tátou.

Její pohled na Vánoce už však zůstal stejný. Přitom v dětství je milovala. Líbila se jí pohoda, jaká doma vládla na Štědrý večer, ačkoliv byla vykoupená celodenním shonem. Přestože nebyli věřící, tak se společně odpoledne zašli podívat do kostela na betlém a potom se zastavili za babičkami a dědou. K tomu ještě všechno to chystání. Ale večer u nich voněl tátův bramborový salát a mámin pečený losos. Na stromečku ozdobeném čokoládovými figurkami z kolekcí a arabeskami politými mléčnou čokoládou zářily prskavky a poblíž stál kbelík s vodou pro případ, že by létající jiskry zapálily béžovohnědý koberec v obývacím pokoji.

Teď seděla Gabriela v prázdném bytě, ve kterém Vánoce prostě neexistovaly.

Z ponurých myšlenek ji vyrušilo zapípání telefonu.

Broučku, vím, že Vánoce nesnášíš. Proto jsem ti chtěl napsat, že na tebe myslím, ať je nějak přežiješ.

Zpráva od Luby ji potěšila. Byl jedním z mála, kdo věděl, jak během Vánoc trpí.

Děkuju. Jsi hodný. Ty jsi asi s mamkou, vid'?

Upekla kapra a udělala kupu bramborového salátu. Jsem zvědavěj, kdo to všechno sní.

To se budeš muset hecnout, odpověděla a přidala smajlíka.

Luba poslal vysmátého smajlíka. Zlatý Luba. Gabriela ho měla moc ráda. Znali se už dlouho, a přestože se nevidali příliš často, protože bydleli každý na jiném konci republiky, prostě tu pro sebe byli. Věděla, že kdyby se na něj obrátila s čímkoliv, vždycky jí pomůže. Luba ji měl rád. Rozmazloval ji. Pracoval jako auditor na volné noze, a když se za ní čas od času cestou z jednání stavil, pokaždé jí přivezl spoustu jídla a afrických zajímavostí, které ulovil na internetu.

Mrzelo ji, že někdo tak hodný jako on nemá děti, ale věděla, že prostě nepoznal tu pravou. Vlastně ji kdysi potkal, ale byla vdaná a on jí nechtěl ničit rodinu, takže se o jeho citech nikdy nedozvěděla. Potom, co jí vyrostly děti a rozvedla se, už k tomu nenašel dostatek odvahy. Krásná Helena. Když si s Gabrielou povídal, nikdy ji nezapomněl zmínit. I po letech, kdy se pro něj stala jen dávnou vzpomínkou, ji miloval. Jednou Gabrielu napadlo, že by je zkusila dát dohromady, ale bála se to udělat za Lubovými zády. To by jí nikdy neodpustil. Tak se do toho nepletla.

Svěřovala se mu se vším možným, ale Davida si raději nechala pro sebe.

Polepši se, říkal jí při každém loučení. Stejně jako ji nikdy nezapomněl obejmout a dát pusku na tvář, tak si nikdy neodpustil tuto větu. Neměla mu to za zlé, věděla, že je to myšleno v legraci, Luba byl ostatně velký vtipálek. A hlavně ji měl upřímně rád.

Knihovna byla přes svátky zavřená, a tak Gabriela nemohla utéct k práci. Jen tam zašla dát *Africe* nějaké jídlo, projít se a pak byla doma a do hlavy se jí zase vloudil David. Bylo třiadvacátého a chodily jí desítky

přání od lidí, kteří nevěděli, jaký má vztah k Vánocům. Ale od Davida nic. *Zapomněl na mě*, prolétlo jí hlavou a zamrzelo ji, že jí nic nenapsal. Jemu se s tím, jak to má na Vánoce, nesvěřovala a přání od něj by ji potěšilo. Mnohokrát vzala do ruky mobil a napsala mu zprávu, ale před odesláním ji pokaždé smazala. Nechtěla se mu znova vnucovat.

Neozval se ani dvacátého čtvrtého během dne. Až večer jí od něj zapípala zpráva.

Rád bych ti popřál krásné Vánoce, Gábi.

Tak přece jen si na mě vzpomněl, pomyslela si.

Děkuji. I tobě, odpověděla asi po půl hodině. Vzápětí připsala: **Jsem ráda, že ses ozval.**

Protože už se blížila půlnoc a David šel zřejmě spát, další zpráva jí od něho přišla až druhý den dopoledne.

Já také. Myslím na Afriku...

Gabriela se zachvěla. *Myslí na Afriku... Na Afriku! Rozumíš? Ne na tebe!* připomínal jí vnitřní hlas. *Ne, neodepíšu mu na to nic ošklivého*, předsevzala si, přestože ji to bolestně zasáhlo. Okamžitě jí to totiž připomnělo, jak v Keni pro něj a pro Kristýnu fungovala jako cestovka zadarmo.

Mrkni na stránky cestovních kanceláří, mají tam teď zájezdy se vším všudy za nižší cenu, než jsme platili za letenky, doporučila mu.

Letěl bych radši s cestovkou Gábina, odpověděl vzápětí.

Au. To ji tedy zabořilo a také mu to napsala.

Nezlob se, snažil jsem se být vtipný, ale nevyšlo to, omluvil se. **Nechtěl jsem, aby to vypadalo, že tě jen využívám. Víš, že posledně jsi s tím měla hodně práce, nic jsi**

za to nechtěla, a že tě mrzelo, že ani já, ani Kristýna jsme ti nepoděkovali.

Tak to napsal výstižně, prolétlo jí hlavou a odpověděla mu: Jenomže přesně tak to v kontextu všeho bohužel vypadá.

Respektuji tvůj pohled na věc, psal dál.

On respektuje můj pohled na věc? Co se tím sakra snaží říct? Kdyby místo toho raději poděkoval, napadlo ji. Přestože chtěla věřit, že ji David nevyužil stejně jako Kristýna, která tehdy cestovala s nimi, s jeho další větou přišla o veškeré iluze.

A mohl bych prosím zase letět s tebou?

*Tělem jí projela taková vlna zlosti, že vyběhla na balkón, aby se nadýchala čerstvého, mrazivého vzduchu a uklidnila se při pohledu na zasněženou nasvícenou Skalku. *Vykašlal se na mě bez jediného slova a teď chce, abych ho vzala s sebou do Afriky? To se mi snad jenom zdá...**

*Nic. Prostě vůbec nic. Žádné vysvětlení. *Chybí mu Afrika, ne já. Já jsem jenom prostředek, se kterým se tam dostane a zažije věci, které by s klasickou cestovkou nikdy nezažil, pomyslela si hořce. Nechápala, jak si to po tom všem může dovolit. Posledních několik měsíců pro něj byla vzduch a teď se jí ozval jenom proto, že věděl, že brzy začne plánovat další cestu do Keni. A Vánoce byly skvělou příležitostí, jak se nenásilně připomenout. *To je tak nechutný!* říkala si sama pro sebe.**

Ani vteřinu nepřemýšlela o tom, že by odpověděla kladně. Stejně si nebyla jistá, jestli chce do Keni příští rok vůbec letět, protože poslední výprava pro ni byla po všech stránkách velmi náročná.

Napadla ji však spousta věcí, které by Davidovi napsala.

Copak si myslíš, že jsem masochista?

Copak ses úplně zbláznil? Zešilel jsi?

Vůbec nevím, co ti na to odpovědět.

Zase mě chceš jenom využít? Podívat se tam, kam se jinak nedostaneš, užít si a potom mě odkopnout a ozvat se, až mě budeš znova potřebovat?

„Cestovka Gábina“ ukončila během podzimu svou činnost. Teď s sebou беру jenom přátele. A za přátele nemůžu považovat člověka, který mě nechal téměř půl roku tápat, trápit se a potácet se v nejistotě a ozval se mi, až když ode mě něco potřebuje.

Řekni mi, proč bych to měla udělat? Napadá mě spousta důvodů pro „ne“, ale ani jeden pro „ano“.

Předpokládám, že je to jen nějaká vánoční depka, a protože jsem za celý den nevymyslela nic, co bych ti napsala a nevyznělo to nehezky, raději to přejdu mlčením a popřeju ti hezký večer. Jsou Vánoce, tak si je přece nebudeme kazit.

Tohle všechno se jí honilo hlavou. Měla pocit, že vybuchne. Exploduje. Nejraději by mu to napsala, ale nemělo to smysl. Nejspíš by stejně jako předtím odpověděl, že si s ní bude rád psát, ale jenom o normálních věcech, a jemně by ji upozornil, ať se přestane chovat jako hysterka.

Raději se ovládla a nechala jeho otázku bez odpovědi.

4. KAPITOLA

Jaro 2024

Mníšek pod Brdy, Česká republika

Konečně bylo jaro. Na dvacátého prvního března se Gabriela těšila celou zimu. Přestože bylo stejně sychravo jako předchozí den, nevadilo jí to. Věděla, že teď už to bude každým dnem veselejší. Sníh roztál v polovině měsíce a zahrádkářské kolonie pod Skalkou zdobily trsy bledulí a sněženek.

Gabriela často chodila po práci na procházky a kochala se probouzející se přírodou. Čím byla starší, tím větší radost jí to přinášelo. Milovala cvrlikání ptáků a svěží jarní vzduch, přestože v něm stále převažoval závan chladu. Nemohla se dočkat, až se oteplí natolik, aby si konečně zašla posedět na terasu do své oblíbené restaurace La Terasa. Během jara a léta tam ráda trávila čas. Posadila se do tmavě hnědého ratanového křesílka s měkkým podsedákem, kochala se pohledem na vzrostlé olivovníky v elegantních, tmavě šedých květináčích a tu a tam k ní zavanula i vůně levandule a rozmarýnu. Sympatického spolumajitele restaurace Tonyho znala z knihovny a věděla, že levanduli ze své zahrádky používá při výrobě domácích Tonyho limonád. Měla je ráda všechny, ale tu levandulovou obzvláště. Krásně voněla a příjemně zklidňovala. A když Tony zrovna neměl v nabídce levandulovou, ráda si dala i hruškovou nebo malinovou. Během zimy milovala švestkovou vonící po skořici. Celkově to byl úžasný relax, který občas ještě podpořila sklenkou voňavého Ryzlinku vlašského.

Když došla do knihovny, uvědomila si, že první jarní den je zvláštní ještě něčím jiným. Luba měl kulantiny. *Nemůžu uvěřit, že už mu je šedesát*, prolétlo jí

hlavou, a když se pozdravila s *Afrikou* a dala jí něco k snědku, našla si v seznamu Lubovo číslo.

Proč to zase nebere, posteskla si v duchu, přestože to u něj nebylo nic neobvyklého. Moderní technologie nesnášel, a občas mobil prostě někam odložil, vypnul zvuk a zkontroloval ho až za několik dní. *Možná má depku z té šedesátky*, přemýšlela. *Anebo slaví s mámou a mobil si nechal doma*. Gabriela znala i jeho maminku a měla na ni číslo, ale nechtěla ji obtěžovat v den narozenin jejího syna.

A tak Lubovi poslala zprávu s blahopřáním ve svahilštině. Do jazyku východní Afriky jí to naštěstí přeložil Google. Věděla, že Luba to rozhodně ocení. Počítala s tím, že během pár dní dá o sobě vědět.

Jenomže Luba se neozval. Když se mu nedovolala a nenašla od něj žádnou zprávu ani po čtyřech dnech, začala si dělat starosti.

Vtom se jí rozezvonil telefon. Jakmile si všimla, že jí volá Lubova maminka, věděla, že něco je zatraceně špatně.

Centrum Nairobi, Keňa

Na obloze se stahovaly tmavé mraky, které připomínaly blížící se období dešťů. Většinou začínalo pršet na konci března nebo začátkem dubna a trvalo to až do června. Linnet doufala, že dnešní jedinečný den se ještě obejde bez deště, aby si ho s Timothyem užili.

V Mathare nasedli do *matatu*, vystoupili u Uhuru parku a odtamtud se pěšky vydali ke konferenčnímu centru Kenyatta, kde se v Aberdare Hall

konalo slavnostní vyhlášení celostátního kola umělecké soutěže *The Best Kenyan Artist*, Nejlepší keňský umělec.

Timothy oblečený v bílé košili a černých kalhotách, které společně s matkou koupili na trhu v Mathare, se cítil nesvůj.

Linnet ho pohladila po zádech. „Neošivej se pořád, Timmy.“

„Jsem strašně nervózní,“ přiznal a asi posté si upravil košili zastrčenou v kalhotách.

Ani Linnet nevěděla, kam s rukama, ale nedala nic najevo, protože nechtěla syna ještě víc znervózňovat. Dívala se na přibližující se válcovou budovu konferenčního centra a ucítila, jak se jí prudce rozbušilo srdce.

„Páni,“ vydechl užasle Timothy, když zvedl oči. „Tady jsem nikdy nebyl. Znáám to akorát z vyprávění.“

„To já také,“ přitakala Linnet.

Společně vešli dovnitř, kráčeli po fialovém koberci s krátkým vlasem, a když prošli dřevěnými dveřmi vedoucími do Aberdare Hall, oněměli úžasem.

Mníšek pod Brdy, Česká republika

Gabriela sledovala zvonící telefon a bála se ho zvednout. Srdce jí tepalo až v krku a poléval ji studený pot. Telefon vytrvale zvonil dál.

Konečně přijala hovor a hlesla do telefonu: „Dobrý den.“

„Gábinko, to je konec. To je úplný konec,“ plakala paní Koldová.

„Co se stalo?“ vyhrkla.

Stará paní se rozplakala tak, že jí nebylo téměř rozumět. „Luba nám umřel.“

„Umřel?“ zopakovala nevěřičně.

„Pořádně nevím, co se stalo,“ vyprávěla s pláčem. „Jeho soused něco potřeboval a nemohl se na něj dozvonic. Přitom věděl, že je Luba doma. Nakonec zavolal policisty a hasiče, ti vyrazili dveře a našli Lubu mrtvého.“

„To ne,“ řekla tiše a cítila, jak se jí do očí tlačí slzy. *Ne, to nemůže být pravda. Neber mi po tátovi a mámě ještě Lubu...*

„Gábinko, nezlob se, ale musím končit,“ vzlykla a ukončila hovor.

Gabriela se zhroutila do křesla a rozplakala se. *To musí být jen zlý sen, tohle přece nemůže být pravda,* vířilo jí hlavou. V zoufalé snaze uniknout realitě se štípla do předloktí, jako by doufala, že se probudí. Ostrá bolest ji ale rychle vrátila na zem. Ne, nebyl to jen sen. Opravdu se to stalo. Právě ztratila jednoho z nejdůležitějších lidí svého života.

Afrika se jí se zavržením otřela o nohu, jako by vycítila její rozpoložení. Gabriela ji zvedla ze země, vzala si ji k sobě do proutěného křesílka a slzami jí máčela kožíšek.

Už nikdy za mnou nepřijede a neodmítne čaj se slovy, že mu řidič nezastaví na čůrání. Už nikdy mi neřekne, abych se polepšila. Nikdo už mě nebude rozmazlovat a důvěrně mě oslovovat broučku. Už nikdy se spolu nevrátíme do milované Afriky, letělo jí hlavou a plakala čím dál zoufaleji.

Měla Lubu moc ráda, ale teprve teď, tváří v tvář strašlivé realitě, si uvědomovala, kolik pro ni znamenal a jak velká díra v srdci jí po něm zůstane.

Aberdare Hall, Nairobi, Keňa

Linnet s Timothyem si okouzleně prohlíželi prostornou kongresovou halu pojmenovanou po jednom z oblíbených keňských národních parků.

„Vítejte na slavnostním vyhlášení umělecké soutěže *The Best Kenyan Artist*,“ pozdravil je uhlažený mladík v dokonale padnoucím obleku. „Mohu se zeptat na vaše jména?“

„Timothy a Linnet Ochieng,“ odpověděla Linnet.

„Děkuji. Sedíte u stolu číslo pět,“ informoval je. „Přeji vám hodně štěstí a příjemnou zábavu.“

„Welcome drink pro vás a mladého pána?“ usmála se na Linnet s Timothyem sympatická hosteska oblečená v zářivě červeném kostýmku.

Linnet krátce přejela pohledem její lodičky s vysokými podpatky a pomyslela si, že na takových jehlách se dá sotva stát, natož chodit. „Rádi si dáme, děkujeme,“ řekla potom rychle a vzala si z tácu sklenku sektu a synovi podala pomerančový džus. Musela do něj štouchnout, aby se vzpamatoval, protože s otevřenou pusou stále zíral na interiér Aberdare Hall. Linnet se mu nedivila, protože i ona byla vykulená.

„Podívej, tamhle je moje kresba,“ vyhrkl nadšeně, když vpředu mezi vystavenými díly zahlédl svůj obraz slona stojícího u vodopádu.

„Je nádherná,“ rozplývala se Linnet, přestože už kresbu viděla. Opětovně žasla nad tím, jak je Timothy talentovaný.

„Koukni támhle,“ ukázal na bufetové stoly s nej-různějšími lahůdkami, které byly vyrovnané na levé straně místnosti se čtvercovým půdorysem, kolmo k pódiu. „To je pro nás?“

„Nejenom pro nás,“ usmála se a kývla směrem k lidem sedícím u stolů. „Ale určitě to ochutnáme.“

Linnet s Timothy si našli svá místa a položili sklenky na zářivě bílý ubrus s modrými květinami. Linnet vytáhla z černé kabelky mobilní telefon a podívala se, kolik je hodin. „Začíná to až za patnáct minut, tak co kdybychom něco ochutnali hned?“

„Jasně,“ rozzářil se Timothy a společně došli k bufetovým stolům. Takového jídla pohromadě ještě nikdy neviděli. Krevety... Mušle... Grilované kozí maso... Pečená kuřecí stehýnka... Placky *chapati*... Hranolky... Chlebíčky s čímsi, co nedokázali ani pojmenovat.

„To je ale dobrota,“ rozplýval se Timothy u stolu, když do sebe ládoval jedno přes druhé.

„Hmmm, opravdu je to výborné,“ přizvukovala Linnet a byla ráda, že jídlo rozptýlilo jejich nervozitu. Timothy mu to moc přála, protože věděla, jak tvrdě pracoval, aby se dostal až sem. Přestože v něj věřila, tak si stejně nedokázala představit, že by soutěž vyhrál. On, kluk z chudinské čtvrti Mathare. To se stává jenom těm šťastnějším, ne lidem, jako jsou oni.

„Mami, mami, už to asi začíná,“ štouchl do ní a rychle dojedl.

Kongresovou halou se rozezněla uvítací melodie, během které přišel na pódium moderátor a postavil se k mikrofonu.

„Já ho znám!“ vyjekl Timothy.

„Pssst,“ okřikla ho Linnet, přestože jeho nadšení chápala. Měl pravdu, moderátorem byl Antony Mutu z televizního pořadu *Full Circle*, který několikrát viděli, když navštívili Timmyho kamaráda Johna. Jeho rodina měla na rozdíl od nich televizi.

„Dámy a pánové,“ pronesl, když hudba utichla. „Rád bych vás přivítal na slavnostním vyhlášení soutěže *The Best Kenyan Artist*, kde oceníme tři nejtalentovanější umělce. Můžete vidět, že výherci získají krásné ceny,“ ukázal rukou na velký stůl nacházející se po jeho levé straně. „První místo bude navíc oceněno částkou sto tisíc keňských šilinků a jak už bylo avizováno, výherce poletí v září reprezentovat naši zemi do Spojených států amerických na celosvětovou soutěž *The Best World Artist* a bude mít pokryty všechny výdaje pro sebe a svůj doprovod.“

Linnet šokovaně vydechla. O cestě do USA věděla, ale peněžní odměna ji opravdu překvapila. Periferně pohlédla na syna, ale z jeho výrazu nevyčetla žádné známky překvapení. Zřejmě byl lépe informovaný než ona. Vypadal soustředěně a napjatě. Aby také ne. Linnet si nedovedla představit, že ona sama by se ve dvanácti letech ocitla na podobném místě. Vždyť vyrůstala v chudinské čtvrti. Brzy přišla o oba rodiče a nezbylo jí nic jiného než se o sebe postarat sama. Měla velké štěstí, že neskončila na ulici.

„Nyní bych poprosil jednotlivé finalisty, aby postupně představili na pódiu nejen sami sebe, ale i své

dílo, se kterým se do této soutěže přihlásili," vyzval je moderátor. „Jako prvního bych požádal Timothyho Ochienga.“

„To jsem já,“ prohodil Timothy hlasitěji, než zamýšlel.

„Držím palce,“ zašeptala Linnet a lehce ho popostrčila směrem k pódiu.

Přestože měl před sebou jenom několik metrů, cítil, jak mu ztěžkly nohy a srdce mu bušilo jako zběsilé. Vyšel tři schody na pódium a postavil se před mikrofon.

„Ahoj, já jsem Timothy,“ pozdravil publikum tak mile, že všem vykouzlil úsměv na tváři.

„Řekneš nám něco o svém kreslení?“ zeptal se ho moderátor.

„Kreslení...“ Po vyslovení prvního slova se na chvíli zarazil. Bylo pro něj zvláštní slyšet svůj hlas z mikrofonu. Znělo to tak, jako kdyby do něj mluvil někdo úplně jiný. Cizí. Vzápětí ale pokračoval: „... je pro mě vším. Kreslím pořád a všude. Už od svých tří let. Někdy dokonce i tajně během vyučování,“ přiznal s rošťáckým výrazem v obličejí a publikum se rozesmálo. „Ale to víte, když přijde inspirace, nic s tím nezmůžu.“

Linnet se smála tak, až jí do očí stouply slzy. Byla dojatá. Hrdá. Její chlapeček stál na pódiu se známým moderátorem a jeho vyprávění poslouchalo na dvě stě lidí. Navíc si před chvílí všimla, že to dokonce natáčí i televize.

Antony Mutu ukázal rukou na velký obraz zavěšený nad pódiem. „Představíš nám teď svou kresbu?“

Pokýval hlavou. „Nakreslil jsem slona, protože je to úžasně zvíře. Slyšel jsem, že je pytláci zabíjejí, a myslím si, že je to špatné. Měli bychom je víc chránit. Vždyť kvůli slonům a dalším zvířatům k nám přijíždějí lidé z celého světa, jen aby je zahlédli.“

„To je krásné poselství,“ pokýval moderátor uznale hlavou. „A viděl jsi někdy slona na vlastní oči?“

„Ne, ale hodně bych si to přál,“ usmál se.

„Timothy, děkuji, můžeš se jít posadit ke svému stolu.“

Došel zpátky k matce, která si ho přitáhla k sobě a pevně ho objala. „Byl jsi naprosto úžasný,“ zašeptala dojatě.

Postupně se představilo dalších devět finalistů. Když je Linnet poslouchala a dívala se na jejich díla, prolétlo jí hlavou, že její syn je opravdu asi velmi dobrý, když se dostal do takové společnosti. Všechny kresby působily naprosto profesionálním dojmem.

Po půlhodinové přestávce, během které Linnet s Timothym ochutnali další lahůdky, přišlo konečně na řadu vyhlášení vítězů.

Než se Antony Mutu chopil mikrofonu, Linnet si přitáhla syna k sobě.

„Mami, jsme na veřejnosti,“ prohlásil s předstíraným pohoršením.

„Jen jsem ti chtěla říct, že jsem na tebe opravdu hrdá.“

„Děkuju,“ usmál se a posadil se vedle ní.

Tak a teď to přijde, prolétlo mu hlavou. Chvilé, která rozhodne o mé budoucnosti. Jak to jenom dopadne? Všechny kresby jsou nádherné. Ne, jsou naprosto

dokonalé. Proč bych vlastně měl vyhrát právě já? pochyboval o sobě.

Antony Mutu postupně vyhlásil třetí a druhé místo. Pokaždé, než vyslovil jméno oceněného umělce, Timothy zadržel dech a soustředil se na každý zvuk. Děsil se představy, že by se právě v ten rozhodující okamžik nadechl a přeslechl by vlastní jméno. I tak bylo pro něj těžké to slyšet přes divoký tlukot svého srdce. Každý úder mu duněl v uších jako buben a přehlušoval všechno ostatní. Hlasy, potlesk i šustění papíru. Takhle nervózní ještě nikdy v životě nebyl. Nešlo jen o cenu nebo uznání, šlo o budoucnost. Věděl, že kdyby vyhrál, všechno by se změnilo. Otevřely by se mu dveře, které doposud zůstávaly zavřené. Najednou by mohl oslovit lidi, kteří mu předtím nenaslouchali, a jeho kresby by se dostaly k širšímu publiku.

„Dámy a pánové, nyní bych rád vyhlásil první místo. Ještě předtím bych chtěl říct, že porota měla velmi těžké rozhodování, protože všechna díla ve finále byla úžasná.“

Timothy napětím ani nedýchal a Linnet na tom nebyla lépe, přestože si vůbec nedovedla představit, že by její syn vyhrál.

Mníšek pod Brdy, Česká republika O několik dní později

Gabriele bylo strašně smutno a ani *Afrika* ji nedokázala rozptýlit. Svět bez Luby byl divný. Nechápala, jak všechno může běžet dál, když její přítel už není. Zmizel. Zemřel. A najednou neměla nikoho, kdo by jí

rozuměl. Ještě víc líto jí bylo Lubovy staré maminky, protože ona zůstala také úplně sama, ale na rozdíl od Gabriely byla závislá na péči ostatních. Dosud se o ni staral právě Luba a teď ji zřejmě čekal neosobní domov pro seniory. Místo, ze kterého už se nevrací. *Musím jí zavolat*, předsevzala si, jenomže si nechtěla povídat s někým, kdo byl zničený žalem ještě víc než ona. Luba byl její jediný syn. Přestože Gabriela neměla děti, nedokázala si představit, že se člověku stane něco horšího, než že ztratí svoje dítě.

Když odcházela z knihovny, zazvonil jí telefon a na displeji se objevilo neznámé číslo. „Gabriela Zámečníková,“ představila se.

„Dobrý den, jmenuji se Jan Šťastný a jsem notář Lubomíra Koldy.“

Proč volá mně? prolétlo jí hlavou.

„Rád bych se s vámi domluvil na termínu přečtení závěti mého klienta.“

„Nebyli jsme příbuzní,“ hlesla. „Luba... teda Lubomír má ještě matku,“ řekla, přestože předpokládala, že notář tohle ví.

„Paní bohužel přede dvěma dny zemřela,“ informoval ji věčným tónem.

„Zemřela?“ zopakovala po něm nevěřičně.

„Ano,“ řekl suše.

Nejdříve tomu nemohla uvěřit, ale když nad tím později přemýšlela, vlastně se to dalo čekat. Lubově mamince bylo přes osmdesát a měla slabé srdce. Dokud Luba žil, její srdce bilo kvůli němu, ale po jeho smrti neměla důvod dál bojovat. *Možná to pro ni bude tak lepší*, pomyslela si. Je menší zlo trápit se pár dní než několik let.

Aberdare Hall, Nairobi, Keňa

Moderátor se na chvíli dramaticky odmlčel. Napětí v kongresové hale bylo přímo hmatatelné. Vzápětí se usmál a pokračoval: „Na prvním místě se zcela zaslouženě umístil Timothy Ochieng se svou kresbou slona.“

Jakmile zaslechl své jméno z úst Anthonyho Mutua, úplně ztuhnul.

„Timmy, jsi první!“ vykřikla Linnet nadšeně a hřbetem dlaně si otřela stékající slzy.

Stále seděl a přemýšlel, jestli se mu to nezdá. Přestože si opravdu přál, aby vyhrál, najednou mu to přišlo nereálné. Jako by se mu před očima odvíjel nějaký film a on ho jen zpozzdáli sledoval.

„Timmy!“ štouchla do něj znovu Linnet.

Zvedl se ze židle a jako ve snách došel na pódium. Připadal si jakou loutka, jíž někdo pohybuje s tělem. Moderátor mu podal ruku, aby mu poblahopřál.

„Dámy a pánové, rád bych vám představil vítěze umělecké soutěže *The Best Kenyan Artist* v kategorii deset až čtrnáct let – Timothyho Ochienga. Timothy získává odměnu v hodnotě sto tisíc keňských šilinků a v září poletí reprezentovat Keňu na světovou uměleckou soutěž *The Best World Artist*,” pronesl nadšeně moderátor. Potom se obrátil k Timothymu: „Jaký je to pocit?“

Chlapec se rozzářil a vychrlil ze sebe: „Úžasný, suprový, boží... ani to nedovedu popsat.“

Moderátor se usmál a ptal se dál. „Přemýšlel jsi, co uděláš s výhrou?“

„Nejdřív koupím mamince jedny krásné oranžové šaty, které si dlouho přeje a nemá na ně peníze, protože podporuje mě,“ odpověděl bez rozmýšlení.

HANA HINDRÁKOVÁ

Linnet si dojatě položila pravou dlaň na hrudník.

„Taky bych rád založil nadaci, která bude pomáhat talentovaným dětem, aby měly dostatek pastelek a čtvrtky a nemusely kreslit na kartony od krabic stejně jako kdysi já. A aby třeba mohly i studovat na umělecké škole a rozvíjet svůj talent.“

Teď už se Linnet neubránila emocím a štěstím se rozplakala. *Bože, děkuju ti za mého syna. Tak moc ti děkuju*, letělo jí hlavou.

Hořice, Česká republika O měsíc později

Gabriela nestíhala. Cestou na soutěž PRO-AM zůstala se svým profesionálním tanečníkem trčet v dopravní zácpě a do Hořic přijeli na poslední chvíli. Rychle se zaregistrovali a popoběhli k šatnám, kde se rozdělili.

„Sejdeme se na parketu, jo?“ zavolala ve spěchu na svého tanečního partnera.

„Jasně,“ přikývl sympatický blondák, který tančil v mezinárodní třídě a kategorie PRO-AM pro něj byla díky platbám od tanečnic solidním přivýdělkem.

Rychle se převlékla do zářivě červených dlouhých tanečních šatů, obula si speciální lodičky s chrániči podpatků, jedním pohledem do zrcadla zkontrolovala svoje líčení a s lahví vody a ručníkem v ruce pospíchala do tanečního sálu. Do začátku soutěže její kategorie zbývalo pár minut.

Nestihneme se ani roztančit, uvědomila si, a tak se alespoň začala protahovat a u toho si prohlížela jednotlivé porotce.

Vtom se zarazila a vytřeštěně zírala na jednoho z nich. *To přece nemůže být pravda! To není pravda!* Najednou měla pocit, že se jí před očima všechno míhá a zachvátila ji taková slabost, že si musela na chvíli sednout.

Tolik měsíců se na něj snažila zapomenout a teď ho najednou uviděla. David postával na kraji parketu, držel v ruce elektronickou tabulku na zapisování křížků a čekal, až páry začnou tančit druhý soutěžní tanec.

Vtom, jako by vycítil její pohled, zvedl hlavu a jejich oči se setkaly.

Gabriele se zdálo, jako by ji zasáhl blesk. *Co budu jenom dělat?* Nejraději by utekla, ale už byla zaregistrovaná i převlečená. A hlavně se na soutěž velmi těšila. Poslední měsíce pilně trénovala a hodně se zlepšila.

Sálem se rozeznělo smyslné tango a David už věnoval svoji pozornost tanečním párům.

„Ty ho znáš nějak víc?“ zeptal se Gabriely její profesionální tanečník, když viděl, že sedí jako hromádka neštěstí a nespouští zrak z jednoho z porotců.

„Trochu,“ zamumlala a s hrůzou si uvědomovala, jak mu to v šedém obleku se světle modrou košilí sluší.

Když jí vzápětí došlo, že bude hodnotit i je, znovu se s ní zatočil svět.

Chudinská čtvrť Mathare, Nairobi, Keňa

Když šel Timothy spát, jeho matka byla ještě u Jayne. Zřejmě si povídaly a Jayne u toho jako obvykle

šila. Zhasl petrolejku, lehnul si na postel za závěsem v obývacím pokoji a poslouchal pravidelné bubnování deště na plechovou střechu.

Ještě než usnul, tak vnímal, že prší víc než obvykle. Potom už nevěděl o světě.

Nad ránem cítil, jak s ním někdo třese.

„Timmy, vstávej!“ slyšel z dálky matčin vyplašený hlas.

Zmateně přemítal, jestli je to ještě sen, a usoudil, že nejspíš ano. V polospánku se přetočil na druhý bok a spokojeně spal dál.

Matčin hlas zesílil: „Timmy! Vzbud' se!“

Teď už s ním jenom netřásla, ale tahala ho za ruce, aby ho donutila vstát.

Posadil se na posteli, zamžoural očima do tmy a nevrle zamumlal: „To už je ráno?“ Přitom si pomyslel, že dnešní noc byla nezvykle krátká. Vtom si uvědomil, že slyší podivný hukot a vyděšeně se rozhlédl kolem sebe. „Co se děje?“ vyhrkl, než mu matka stačila odpovědět na předchozí otázku.

„Řeka se rozvodnila, musíme vylézt na střechu,“ řekla rychle.

Najednou ucítil, jak mu chodidla zalila studená voda. Zvedl nohy a vyplašeně se podíval na matku. Vmžiku po něm hodila bundu, aby si ji oblékl přes pyžamo, vzala ho za ruku a táhla ho z chatrče ven.

Timothy se jí vykroutil. „Počkej, moje výkresy.“ Vodou utíkal zpátky domů. Přestože vnímal, jak mu chladné cákance dopadají na lýtka a na stehna, v hlavě měl jen svoje dílka. Skicák s kresbami a pastelky s tužkami.

Linnet se zastavila uprostřed vody, která se s každou další minutou zvyšovala, a nešťastně hlesla: „Timmy.“

„Bude to jenom chvílička,“ ujistil ji. Popadl skicák a pastelky a přemístil je na nejvyšší policičku, kterou v chatrči měli. Potom utíkal za matkou.

„Honem, vylezte sem,“ volali na ně ze střechy jejich sousedi Jayne s Michaellem.

Přestože měl Timothy vodu až po kolena, myslel hlavně na svoji matku: „Mami, jdi první!“

Linnet zavrtěla hlavou a popostrčila ho k žebříku. „Ne, Timmy, lez. Půjdu hned za tebou.“

Hukot vody sílil. Timothy cítil, jak si s žebříkem pohrává proud. Když byl tak v polovině, otočil se, aby se podíval dolů. Matka měla vodu až do poloviny stehen a snažila se v proudu udržet rovnováhu.

„Mami, dělej!“ řval, ale jeho hlas přehlušil hukot vody. Podíval se do tmy. Jenomže matku nikde neviděl. Vnímal, jak proud strhává žebřík.

„Linnet, rychle!“ křičela na ni ze střechy Jayne a společně s Timothy přidržovala žebřík. „Neboj se, ona to zvládne,“ uklidňovala ho.

Timothy nespouštěl oči ze žebříku a panika v něm narůstala. Měl o matku strašný strach, protože stejně jako on neuměla plavat.

Hořice, Česká republika

Jako by toho už tak nebylo dost, první soutěžní píseň, která zazněla sálem, byla *You Raise Me Up*. Waltz, který měla Gabriela s Davidem neodmyslitelně spojený.

Kolikrát mu s něhou psala, že právě na tento waltz by si s ním chtěla zatančit. Jenomže teď tančila s někým jiným.

A on u toho byl. Seděl mezi porotci. Pozoroval ji. Gabriela však nedokázala z jeho výrazu nic vyčíst. Zůstával tak profesionální, jako by neměli žádnou společnou minulost.

Když po skončení soutěže zjistila, že se umístila na třetím místě, polilo ji horko. Místo radosti cítila jen prázdno. Ze všeho nejvíc si přála zmizet. Rozhodla se, že se svému tanečnímu partnerovi vymluví na nevolnost a slavnostní vyhlášení prostě vynechá.

„Ahoj, Gábi.“

Zastavila se. Ten hlas... Jak dlouho ho neslyšela? A jak dlouho ho milovala... a možná pořád miluje? Hlas, který jí sliboval, že nenechá jejich vztah vyhasnout a že bude o tu jiskru pečovat. Hlas, který jí šeptal všechna jejich *neslova*. Tak říkal David hlubokým pocitům, které se nedaly jednoduše pojmenovat.

Kam se to jenom všechno vytratilo? pomyslela si hořce a před očima se jí promítl celý jejich příběh. Od prvního seznámení až po poslední ticho.

„Rád tě vidím,“ usmál se na ni David. Klidně. Přirozeně. Jako by mezi nimi nikdy nic nebylo. Jako by byli jen známí, kteří se potkali na soutěži a chtějí si nezávazně popovídat.

Nerozuměla mu. *Jak to může v sobě všechno popřít?*

Nechtěla mu jen z pouhé zdvořilosti odpovédět totéž, protože by to nebyla pravda. Ona ho nechtěla potkat. Nechtěla se s ním vidět. Nechtěla si ho znovu

pustit do života. *Znovu?* prolétlo jí hlavou. *Copak už v mém životě opravdu není?*

„Chystáš se v létě zase do Afriky?“ zeptal se s ne-skrývaným zájmem.

Vzpomněla si, jak minulý rok po návratu z Keni plánovali, že o rok později poletí spolu. Bez žárlivé Kristýny. Jenom oni dva. Jenomže to vyšumělo do ztracena společně s jejich vztahem.

„Snad ano, zatím ale hledám spolucestujícího,“ odpověděla, přestože stále nebyla přesvědčená o tom, že tam opravdu letět chce. Doufala, že k tomu postupně dojde, protože do Keni letět potřebovala. Kdysi totiž slíbila Lubovi, že pokud by zemřel, rozpráší ho v milované Africe. Navíc to měl napsané i v závěti. Takže teď to nebylo o tom, jestli poletí, ale s kým poletí. Mísil se v ní strach z toho, že by cestovala sama letadlem, a povinnost dostat slibu, který dala Lubovi. Sama nevěděla, kde se u ní strach z létání vzal. Objevil se hned u prvního letu a postupně se zhoršoval. Panické záchvaty, které rozdýchávala do papírového sáčku, nebyly ničím neobvyklým. Snažila se proti panice bojovat, učila se různé techniky na její zvládnání, ovládala několik typů meditací, ale stejně pokaždé skončila u léků. Nakonec se smířila s tím, že je na létání prostě potřebuje. Přestat cestovat letadlem pro ni nepřípadalo v úvahu, protože si svůj život bez Afriky nedovedla představit. Hned při první návštěvě se jí vkradla do srdce a už tam zůstala. A tak se vždycky snažila najít někoho, kdo by letěl s ní, protože paradoxně se bála nejvíc v letadle. V Keni potom strach vystřídal respekt.

Davidovi se na tváři rozlil široký úsměv.

„Co?“ nechápala Gabriela.

HANA HINDRÁKOVÁ

„Tak mě vezmi s sebou,“ nadhodil.

Tebe? To v žádném případě. Nikdy, ale už NIKDY s tebou do Keni nepoletím. To bych se musela úplně zbláznit, vířilo jí zběsile hlavou. Přesto, že se v ní všechno bouřilo, tak s hrůzou sledovala sebe samu, jak odpovídá ANO.

„Promiň, ale musím se vrátit do poroty. Tak budeme v kontaktu a uvidíme se v červenci na letišti,“ rozloučil se a zlehka se přitom dotkl jejího ramene.

Přestože odešel, zůstala stát jako solný sloup. Ani se nepohnula. Jen zírala na dveře šatny. Kdyby se v tu chvíli otevřely a praštily ji přímo do obličeje, možná by to ani necítila. Nemohla uvěřit tomu, co právě udělala. *Opravdu jsem po tom všem přislíbila Davidu Beránkovi, že se mnou může letět do Keni?* Ne, to se jí muselo jen zdát. To přece není možné. Takovou věc by nikdy neudělala... nebo snad ano?

Chudinská čtvrť Mathare, Nairobi, Keňa

Konečně... konečně ji zahlédl. Natáhl ruku a pomohl jí nahoru. Potom se k ní přitiskl tak, jako kdyby mu bylo zase pět let. Chtěl cítit její teplo, její mateřskou náruč. Dokud měli jeden druhého, tak věděli, že zvládnou všechno.

Svítání odhalilo oblohu pokrytou těžkými bouřkovými mraky a ukázalo celý rozsah zkázy, kterou s sebou přinesla velká voda. Jinak klidná říčka Mathare se proměnila v rozbouřený proud, který zaplavil všechny chatrče v Matharském údolí. Všude, kam Timothy dohlédl, se valila špinavá, blátem zakalená voda

plná odpadků. Pořád doufal, že hladina nestoupne až tak, aby zaplavila celý jejich domek. Nikomu by to nepřiznal, protože se za to styděl i sám před sebou, ale nebál se tolik o svůj život. Mnohem víc ho děsila představa, že mu voda vezme pastelky, tužky a výkresy. Strávil nad nimi tolik chvil a teď hrozilo, že o ně přijde.

Když se úplně rozednělo, v tmavých siluetách postav sedících na střeších z vlnitého plechu začal poznávat tváře známých ze sousedství. Někteří plakali a s prosebnými gesty vzpínali ruce k nebi, jiní jen strnule zírali do prázdna, jako by se jejich mysl odpojila od těla. Další s očima plnými strachu neklidně sledovali stoupající hladinu.

Řeka se valila s takovou silou, že nebylo slyšet vlastního slova.

Snad je Johnny v pořádku, pomyslel si Timothy a otrásl se zimou. Pyžamové kalhoty měl celé promáčené a skrz bundu mu prosakoval déšť. Boty si už vzít nestihl.

Podíval se na matku. Oči měla velké a lesklé a rty se jí chvěly strachem. Rád by ji nějak uklidnil a řekl jí, že to bude dobré, ale nemohl. Nikdo z nich nevěděl, co se stane.

Vtom se odkudsi zezdola ozval děsivý řev, který přehlušil i hukot vody. Všichni stočili pohled tím směrem. V páchnoucí bahnitě vodě stála mladá žena v modrých šatech a zmítal jí proud. Nakláněla se nad vodu a rukama cosi zběsile hledala pod hladinou.

„Musíte nahoru!“ zakřičel na ni Michael.

„Nemůžu... já nemů-“, zlomil se jí hlas.

Michael si všiml, že žena je v šoku. Vzal žebřík a spustil ho dolů.

„Ne, nedělej to, je to příliš nebezpečné,“ prosila ho Jayne a tahala ho za ruku zpátky k sobě.

„Nenechám ji tam,“ procedil mezi zuby a slezl po druhé straně dolů k ženě. Brodil se k ní rozbouřenou vodou a s vypětím všech sil se držel na nohou.

Žena stále něco horečně hledala.

„Voda pořád stoupá!“ křičel na ni Michael, aby ho vůbec slyšela. „Strhne vás!“

„Nemůžu... já nemůžu... nemůžu odsud odejít,“ opakovala stále dokola a vypadala, jako by nebyla při smyslech.

Naklonil se k ní. „Co se stalo? Co hledáte?“

„Voda mi vzala mého Willa,“ zoufale naříkala. „Jsou mu jenom tři roky. Držela jsem ho v náručí a snažila se utéct, ale najednou přišla vlna... a byl pryč.“

Michael ostře nasál vzduch. Zaplavilo ho horko a v hlavě měl prázdno. Obvykle si dokázal poradit, ale teď netušil, co dělat. Přestože neměl vlastní děti, cítil její bolest tak, jako by byla jeho vlastní. I když věděl, že chlapec už může být kdesi daleko, stejně jako ona se vrhl k vodě a ve snaze cokoliv zachytit ponořil ruce pod hladinu. Zároveň sledoval, jak voda rychle stoupá.

Náhle si uvědomil, že hukot vody sílí, a prudce vzhlédl. „Musíme pryč!“ zařval na ženu a ukázal na blížící se záplavovou vlnu, která dosahovala téměř ke střechám plechových domků. Potom ji pevně chytil za ruku, a i přes její protesty ji táhl k žebříku.

AFRICKÉ NOCI

Jayne s Linnet a s Timothym ze střechy zděšeně sledovali, jak se na Michaela valí obrovská masa vody.

„Rychle!“ křičela Jayne na Michaela, i když věděla, že ji přes ten hluk stejně neslyší. Srdce jí divoce bušilo a všechno uvnitř ní se svíralo panikou.

Natáhla se, podala ruku ženě v modrých šatech a pomohla jí nahoru. Přitom nespouštěla oči z Michaela. *Prosím, ať to zvládne, prosím*, modlila se v duchu, zatímco přidržovala žebřík.

Michael vylezl na střechu v poslední možné chvíli. Sotva se dostal nahoru, voda stoupla k okraji střechy a prudce s sebou strhla žebřík.

Platforma X, profil generace Z, Keňa O dva týdny později

@KMG_254

Nevíme, kdo to svolal. Ale zítra tam budeme.

Už toho bylo dost.

Musíme něco podniknout.

Když to neuděláme teď, tak kdy?

#KariukiMusiOdejít #KariukiPujde #GenZProtesty

#ObsadteParlament #ObsadteVsechno

@Rafiki_Ke

Slyším to z každé strany.

Musíme se vzepřít.

U nás už visí první plakáty.

#KariukiMusiOdejít #KariukiPujde #GenZProtesty

#ObsadteParlament #ObsadteVsechno

HANA HINDRÁKOVÁ

@KMG_254

Sejdeme se tam před desátou.
Kdo má reprák nebo sežene megafon, přineste. Kdo umí
křičet, křičí.
Hlavně v klidu. Ale jasně.
#KariukiMusiOdejít #KariukiPujde #GenZProtesty
#ObsadteParlament #ObsadteVsechno

@Rafiki_Ke

Píšu fixou na karton: Kariuki musí odejít!
Není to revoluce. Je to budíček.
#KariukiMusiOdejít #KariukiPujde #GenZProtesty
#ObsadteParlament #ObsadteVsechno

@KMG_254

Sdílejte hesla, ať nás je ještě víc.
A hlavně: nikdo sám. Nikdy.
#KariukiMusiOdejít #KariukiPujde #GenZProtesty
#ObsadteParlament #ObsadteVsechno

@Rafiki_Ke

Když nás roztrhnou, najdeme se.
Když vypnou net, máme slova a naše hlasy.
#KariukiMusiOdejít #KariukiPujde #GenZProtesty
#ObsadteParlament #ObsadteVsechno

Chudinská čtvrť Buruburu, Nairobi, Keňa O pět dní později

Caroline Atieno právě připravovala večeři pro Lizu, tříletou dcerku svojí mladší sestry Sarah, která se k ní přistěhovala před třemi měsíci. Sarah měla tři děti a původně s nimi bydlela v Kitui. Její manžel Sam byl řezbář a vyráběl masky zvířat z akáciového dřeva, které prodával trhovcům z Městského trhu v Nairobi, kteří je nabízeli turistům. Nevydělal si sice moc, ale na skromné živobytí jim to stačilo. Jenomže potom propukla v Kitui epidemie cholery a Sam zemřel. Sarah zůstala ze dne na den sama se třemi dětmi a prázdnou rodinnou kasou. Nějakou dobu společně živořily a ona se snažila najít si práci, což se nakonec ukázalo jako nemožné. Když jí Caroline nabídla, že se může přestěhovat k ní do Nairobi a zkusit si hledat zaměstnání tam, neváhala ani minutu. Neměla peníze ani na jídlo, ani na zaplacení nájmu.

První dva měsíce chodila Sarah po obchodech a ptala se na práci. Bohužel neúspěšně. Potom ji napadlo zařídit si vlastní stánek s novinami. Caroline sice neměla moc peněz, ale něco málo jí půjčila, aby si za to nakoupila pár výtisků novin a zkusila je prodat. Sarah si našla místo na širokém chodníku v centru Nairobi, kde si sedla a před sebe na deku rozložila noviny.

První dny to šlo ztěžka. Lidé ji mýjeli, jako by byla vzduch, a večer jí zbyly všechny noviny, které už byly druhý den k ničemu. Věděla, že musí něco vymyslet, že musí být aktivnější, přesvědčit lidi, aby si noviny koupili právě od ní. Vždycky byla vynalézavá a měla spoustu dobrých nápadů. A tak si přečetla titulky

a úvodní odstavce a začala prodávat příběhy. Najednou se u ní lidé nejen zastavovali, ale dokonce si od ní noviny i kupovali. A ona byla šťastná. Díky vydělaným penězům během měsíce rozšířila svou nabídku a přispěla Caroline za to, že ji u sebe nechala bydlet a hlídala jí děti, zatímco pracovala.

Caroline posadila Lizu na židli a položila před ní talíř s kukuřičnou kaší *ugali*. „Tak se najež, malá,“ řekla a pohladila ji po hlavě. Zatímco Liz jedla, Caroline zkontrolovala čas na svém tlačítkovém telefonu. Bylo pět hodin. *To je divné, že se Sarah ještě nevrátila*, letělo jí hlavou, protože její sestra tu na večeri vždycky byla. Vtom si vzpomněla, že během dne se doslechla od sousedů, že v centru města došlo k nějakým protestním demonstracím, a dostala o Sarah strach. Popadla mobil a stiskla rychlou volbu, kde měla Sarah uloženou. Telefon chvíli vyzváněl. Potom se ozvalo zachrastění oznamující, že Carolinina sestra hovor přijala.

„Sarah, kde jsi?“ vyhrkla Caroline.

Na druhé straně linky však bylo ticho.

„No tak, řekni něco,“ prosila ji.

Místo odpovědi uslyšela zapípání. Hovor skončil.

Vtom se otevřely dveře a dovnitř se jako velká voda přihnaly Faith a Anne, starší dcery její sestry, které si po škole hrály venku nedaleko jejich chatrče.

„Holky, neviděly jste maminku?“ vyhrkla naléhavě místo pozdravu.

Obě zakroutily hlavou a hladově se vrhly k talíři *ugali*.

Když se chudinská čtvrt Buruburu ponořila do tmy a Sarah stále nebyla doma, zmocnila se Caroline tíživá předtucha.